

कंपाण की य

शेतकऱ्यांचा वाटाड्या

हरितक्रांतीद्वारे स्वामीनाथन यांनी देशाला अन्नधान्य उत्पादनात स्वयंपूर्णता दिली. आता हवामानबदलाने शेतीसमोर निर्माण होणाऱ्या आव्हानाना तोंड देण्यासाठी नवनवीन वाण विकसित करण्यासाठी त्यांचे द्रष्टेपण मार्गदर्शक ठरू शकते. आयातीत धान्यावर जगणाऱ्या भारताला हरितक्रांतीचा मार्ग दाखवून अन्नधान्य निर्यातीतील आघाडीचा देश बनण्याचे श्रेय मोणकोंबू सम्बांशिवन स्वामीनाथन ऊर्फ एम. एस. स्वामीनाथन यांना जाते. शेती जगली तर देश जगेल, शाश्वत मार्गाने शाश्वत विकासाचे सूत्र देशाला आणि जगाला देण्याचे कार्य त्यांनी केले. देशातील शेतकरी जगावा आणि शेतमालाला रास्त भाव मिळावा, यासाठी देशाच्या सरकारला त्यांनी राष्ट्रीय शेतकरी आयोगाद्वारे (स्वामीनाथन आयोग) सूचना आणि शिफारसी केल्या. स्वामीनाथन यांच्या अध्यक्षतेखालील या आयोगाने केलेल्या या सूचना ना संयुक्त पुरोगामी आघाडी (यूपीए) सरकारने, ना राष्ट्रीय लोकशाही आघाडी सरकारने (एनडीए) पर्णतः स्वीकारल्या.

त्याची कार्यवाही झाली सरकारांच्या सोयीने, तुकड्या-
तुकड्याने. स्वामीनाथन आयोगाने पिकाची दर्जावाढ,
उत्पादकतावाढ आणि त्याद्वारे शेतकऱ्याच्या उत्पन्नात वाढ
यासाठी सूचना केल्या होत्या. शेतमालाच्या उत्पादक
खर्चामध्ये आणखी पन्नास टके जमेस धरून किमान
आधारभूत किंमत ठरवावी, असे सूत्र स्वामीनाथन आयोगाने
दिले. तथापि, त्याच्या गणिताबाबत अंमलबजावणीकर्त्यांनी
घोळच घातला. पण किमान आधारभूत किंमत ठरवायला
यानिमित्ताने सूत्र मिळाले. आजही देशभरातील शेतकरी
आंदोलनांच्या माणगीत मध्यवर्ती स्थान स्वामीनाथन
आयोगाच्या शिफारशीना असते. शेती आणि शेतकरी
जगावा, पर्यावरणाचे संवर्धन आणि जपणूक व्हावी, देशाला
अन्नधान्य सुरक्षा मिळावी, यासाठी स्वामीनाथन हयातभर
झटले. जगभरातील ख्यातनाम संशोधन संस्था, संघटना,
शेतीविषयक अनेकविध पारितोषिके, सन्मान यांनी
गौरवलेल्या स्वामीनाथन यांच्या निधनाने भारतीय
हरितक्रांतीच्या पर्वाचा खंदा पुरस्कर्ता आणि साक्षीदार
आपण गमावला आहे. घराण्याचा परंपरागत वैद्यकीय सेवेचा
वारसा जपण्यासाठी महाविद्यालयात प्रवेशलेल्या स्वामीनाथन
यांनी ब्रिटीश राजवटीत देशात पडलेला अभूतपूर्व असा
बंगालचा दुष्काळ पाहिला आणि शेतीतील सुधारणांचा
ध्यास घेऊन कृषी शिक्षणाला अग्रक्रम दिला. त्यातच हयात
घालावली. जनुकीयतज्ज्ञ म्हणून नावारूपाता आलेल्या
स्वामीनाथन यांनी देशासह परदेशात कृषीविषयक संशोधन
केले. भारत, आग्रेय आशियासह जगभरातील अनेक देशांना
सम्मेंदिले. साठच्या दशकात पीएल-४८० योजनेतून
अमेरिकेतून आयातीत धान्यावर देशाची गुजराण व्हायची.
शेतीविषयक ही दयनीय स्थिती शेतकऱ्यांच्या मदतीने
पालटवण्याचे श्रेय हरितक्रांतीला जाते. मेक्सिकोतून गव्हाचे
बियाणे आयात केले. त्यावर संशोधनांती कल्याण सोना
आणि सोनालिका हे देशी वाण विकसित झाले. त्याच
वाटेने पुढे जात गव्हासह तांदळाच्या उत्पादनात आपण
केवळ स्वयंपूर्णताच मिळवली नाही, तर आज जगाची
अन्नसुरक्षा जपण्याचे ही काम करत आहोत. या
हरितक्रांतीला यशस्वीतेमागे स्वामीनाथन यांचे दूरदर्शी
नेतृत्व, विविध संस्थांच्या प्रमुखपदावरून त्यांनी घेतलेले
निर्णय, सातात्यपूर्ण प्रयोगशिलता कारणीभूत ठरली. बासमती

वाणाला जगभरात पोचवणे असो; नाहीतर बटाटा, ताग यांच्या आधुनिक अधिक उत्पादकता देणारे वाण विकसित करणे असो, त्याबाबत स्वामीनाथन यांचे योगदान मानावे लागेल. त्यांनी फिलिप्पिन्समधील तांदळ संशोधनाला दिशा दिली. मलेशियात नगदी पिकाचे क्षेत्र वाढत असताना पारंपरिक पिकांकडेही लक्ष द्या, असा मोलाचा सळ्हा त्यांनी तेथील सरकाराला दिला. ज्या नॉर्मन बोरलॉग यांच्याबोरबर त्यांनी नवनवीन वाण विकसित केले, त्यांनी दिलेल्या निधीतून सुरु झालेले जागतिक अन्न पारितोषिकाचे पहिले मानकरीही स्वामीनाथन ठरले होते. यावरून त्यांच्या संशोधनाची व्यापी आणि मोल लक्षात येते. नव्वदी उलटली तरी स्वामीनाथन सातत्याने शेती, शेतकरी आणि नवनवीन वाणांची निर्मिती, शेतीतील प्रयोगासाठी झटक होते. वीस वर्षांपूर्वी त्यांनी केरळमध्ये मातीच्या आरोग्याचे कार्ड उपक्रम राबवून मातीच्या आरोग्याचे महत्त्व पटवून दिले होते. त्यालाच पंतप्रधान नंदें मोदी यांनी ‘केंद्रीय मृदाआरोग्य काड’ योजनेद्वारे सार्वत्रिक स्वरूप दिले. आज ठिकठिकाणी मिलेट (भरडधान्य) उत्सव होतोहेत. त्याला संयुक्त राष्ट्राने पुरस्कृत केले आहे. ही भरडधान्ये पोषकघटकांनी परिपूर्ण असल्याने त्याच्या लागवडीवर स्वामीनाथन यांनी विशेष कार्यक्रमाद्वारे भर दिला होता. राष्ट्रवाद, समाजकार्य यांचा वारसा त्यांना घरातूनच मिळाला होता. गांधीविचाराचा पगडा होता. त्या धरणेतून त्यांनी शेतीविषयक संशोधनाद्वारे समाजाचे सक्षमीकरण, देशाच्या अन्नधान्य सुरक्षेसाठी योगदान दिले. हे झापाटलेपण आणि त्यातून विधायक कार्य करणे, नवनव्या संशोधकांना मार्गदर्शन करणे, नवी पिढी घडवणे त्यांनी अखेरपर्यंत सुरु ठेवले. पाचट जाळल्याने दिल्ली परिसराचा जीव घुटमळत होता. ते व्हा त्यांनी त्याद्वारे चारा, कागद, कार्डबोर्डनिर्मितीचा सळ्हा दिला होता. ते के वळ जनुकीय संशोधक किंवा नवनवीन वाण विकसित करून थांबले नाहीत तर शेतीच्या विकासाच्या नावाखाली पर्यावरणावर नांगर फिरता कामा नये, अशी सम्यक दृष्टी दिली. प्रयोगशाळेतील संशोधन बांधावर नेणे आणि त्याच्या कार्यवाहीतून शेतीविकास हे त्यांच्या कार्याचे सूत्र होते. हवामानबदलामुळे झापाटच्याने बदलत्या परिस्थितीत तग धरणांन्या वाणांची गरज वाढत आहे. अशा परिस्थितीत स्वामीनाथन यांचा ‘बायोफॉर्टिफाईड’ वाण विकसित करण्याचा मार्ग तोडगा म्हणून उपयुक्त ठरू शकतो का, हे तपासावे लागेल. त्यांनी देशाच्या शेतीच्या विकासाला द्रष्टेपणा दिला, ती शाश्वत करण्यासाठी योगदान दिले, हेच त्यांचे अविस्मरणीय कार्य आहे.

महानगरांना मोकळा शास घेऊ घा!

आौद्योगिक आणि भौतिक सुविधा तसेच रोजगाराच्या संधी महानगरात एकवटल्याने ती बेसुमार वाढली आहेत. त्याचा ताण भौतिक सुविधांवर येतो आहे. त्यावर तोडग्यासाठी अन्य छोटच्या शहरांकडे वळणे आणि तेथे या सुविधांच्या विकेंद्रीकरणावर भर द्यावा.

विकट्रोकरणावर भर द्यावा.

भारताने १९११ मध्ये 'परवाना राज' संप्रवृत्त मुक्त अर्थव्यवस्थेचे धोरण स्वीकारले. परदेशी उद्योगांना भारतीय अर्थव्यवस्थेची कवाडे खुली केली. जागतिकीकरणाच्या युगामध्ये भारताच्या या खुल्या धोरणामुळे अनेक परदेशी उद्योग भारतात दाखल झाले. यात प्रामुख्याने ऑटोमोबाईल क्षेत्रातील फोक्सर्वेंगन, मर्सिडीस बॅंझ, स्कोडा, ऑडी, हूंदाई यांसारख्या अनेक आंतरराष्ट्रीय, तसेच भारतीय वाहन उद्योगांनी भारतातील पुणे, मुंबई, औरंगाबाद, चेन्नई यांसारख्या महानगरांमध्ये मोठ्या प्रमाणात गुंतवणूक केली. त्यामुळे कुशल आणि अकुशल रोजगार मोठ्या प्रमाणात निर्माण झाला. पुढे माहिती तंत्रज्ञान उद्योगाने आपला जम बसविल्यानंतर औद्योगिकीकरणाचा वेग प्रचंड वाढला. इतका की, मुंबई, दिल्ली, कोलकाता आणि चेन्नई या चार प्रमुख महानगरांबरोबरच पुणे, बंगळूरू, हैदराबाद, नोएडा, अहमदाबाद,

बडोदा, इंदूर, गुढगाव, विशाखापट्टनम, चंडीगढ यांसारख्या वेगाने वाढणाऱ्या शहरांमध्ये माहिती तंत्रज्ञान उद्योगाच्या प्रसारामुळे प्रचंड प्रमाणात रोजगारनिर्मिती झाली. गलेलठू पगाराच्या असंख्य नोकच्या या क्षेत्राने उपलब्ध करून दिल्या.

नोकरीच्या आशेने निमशहरी, ग्रामीण, अविकसित भागातील सुशिक्षित, अल्पशिक्षित आणि अशिक्षित तरूण मोठ्या संख्येने

शहरात स्थलांतरित झाला. त्यामुळे या शहरांची लोकसंख्या झापाटच्याने वाढली; अजूनही वाढतच आहे. या वाढत्या लोकसंख्येच्या दैनंदिन गरजाबोरबरच निवास आणि ऐषारामाच्या गरजा भागविण्यासाठी बांधकाम उद्योगाबोरबरच इतर उद्योग झापाटच्याने वाढत आहेत. या सर्व उद्योगांचे केंट्रीकरण मुंबई, पुणे, दिल्ली, चेन्नई, बंगळूर यांसारख्या ठाराविक महानगरांमध्ये झाल्यामुळे त्यांची लोकसंख्या झापाटच्याने वाढत आहे. जगातील सर्वाधिक लोकसंख्या असलेल्या शहरांच्या यादीत २०२३मध्ये टोकियोनंतर दिल्लीचा दुसरा क्रमांक असून, बीर्जिंगनंतर मुंबईचा नववा क्रमांक आहे. ‘मायक्रोट्रेंड’च्या अहवालानुसार २०२३ मध्ये दिल्लीची लोकसंख्या तीन कोटी २९ लाख असून मुंबई मेट्रोपॉलिटन रिजन अहवालानुसार मुंबईची लोकसंख्या दोन कोटी ७८ लाख आहे. यावरून तेथील लोकसंख्येच्या स्फोटाविषयी कल्पना येते. पुण्यासंदर्भात बोलायचे तर १९९१ मध्ये सुमारे २५ लाख लोकसंख्येचे पुणे २०२३ अखेरीस एक कोटीचा आकडा पार करेल, असे ‘इंडिया सेन्सस’चा अहवाल सांगतो. पुण्यातील उद्योगांच्या बाबतीत सांगायचे झाल्यास, पुणे जिल्ह्यात सूक्ष्म, लघु व मध्यम उद्योगांची एकूण संख्या ६२ हजारांपेक्षा अधिक आहे. याशिवाय अनेक आंतरराष्ट्रीय पातळीवरील मोठे उद्योग पुण्यात आहेत. महाराष्ट्र औद्योगिक विकास महामंडळाच्या अहवालानुसार पुण्यात पाच हजारांवर माहिती तंत्रज्ञान उद्योग आजमीतीस असून, तीन लाखांपेक्षा अधिक लोक या उद्योगांमध्ये काम करीत आहेत. त्यात सातत्याने वाढ होत आहे.

प्रथमदर्शनी, उद्योगांचे ठराविक ठिकाणी केंद्रीकरण हे महानगरांतील लोकसंख्येच्या स्फोटाचे कारण असल्याचे दिसत असले तरी देशातील विविध राज्यांमध्ये जी छोटी शहरे आहेत, त्यांचा अपुरा विकास, नगरनिवेजनाचा अभाव, वाहतूक व्यवस्थेची बाणवा, शिक्षणव्यवस्थेच्या कमतरता, कुशल विद्यार्थ्यांचा अभाव, नगरविकासाबाबत उदासीनता इत्यादी प्रमुख घटक येथील लोकसंख्येच्या असंतुलित विभाजनाला आणि असंतुलित विकासाला कारणीभूत असल्याचे दिसते.

देशांतील आणि परदेशी उद्योगानी पसंती दिल्यामुळे काही ठाराविका शहरांतील लोकसंख्येचा आकडा दिवसेंदिवस फुगतच आहे. परंतु यामुळे या महानगरांमधील वीज, पाणी, रस्ते, कायदा व सुरक्षा इत्यादी सार्वजनिक सेवा पुरविताना संबंधित संस्थांच्या

नाकी नऊ येते. जवळजवळ सर्वच महानगरांमधील वाढणाऱ्या

A photograph capturing a severe traffic jam in a city. The scene is filled with a multitude of vehicles, predominantly white sedans and SUVs, all seemingly stuck in a standstill. In the center-right, a white car is clearly visible with a yellow sign on its roof reading "KACOM CAB". The background is a blur of green trees and colorful buildings, suggesting a bustling urban environment.

वाहनसंख्येमुळे प्रदूषणाने धोक्याची पातळी केव्हाच ओलांडतु
आहे. शहरामधील वाहतुकीसाठी रस्ते, उड्डाणपूल, सार्वजनिक
वाहतुक व्यवस्था दिवसेदिवस अपुरी पडत आहे. रस्त्यांवर वाहनांना
संख्या इतकी वाढली आहे की, शहरभर रस्त्यांचे रुदीकरण करून
रस्ते अपुरे पडत आहेत. वाढत्या लोकसंख्येबरोबरच अपघात
गुन्हेगारी यातदेखील सतत वाढ होत आहे. पुणे, मुंबईसारख्या
महानगरांतील लोकसंख्येची प्रति चौरस किलोमीटर घनता
नियंत्रणाबाबेर गेली आहे. भारतातील लोकसंख्येची घनता
२०२३मध्ये प्रति चौरस किलोमीटर ४८१ आहे; तर महाराष्ट्रातील
लोकसंख्येची घनता याहून कमी, म्हणजे ३६५ आहे. त्याचवैज्ञानिक
२०११च्या जनगणनेनुसार मुंबईतील लोकसंख्येची घनता जवळपास
वीस हजार होती, तर पुणे महानगरपालिकेच्या फेब्रुवारी २०११च्या
अहवालानुसार २००५मध्ये पुण्यातील लोकसंख्येची घनता बाबेर
हजार होती. यावरून याची स्पष्ट कल्पना येते की, आज २०२३मध्ये
पुणे, मुंबईसारख्या महानगरांतील लोकसंख्येची घनता किती असेते
महानगरांतील वाढत्या लोकसंख्येबरोबरच वाहनांच्या वेगात
वाढणाऱ्या संख्येमुळे प्रदूषणाची समस्या गंभीर झाली आहे. दिल्ली
जयपूर, नागपूर, पुणे, मुंबई, बंगळूर, कोलकाता यासारख्या
महानगरांमध्ये हवेच्या दर्जाचा निर्देशांक जागतिक मानकानुसार
उच्च पातळीवर पोहोचला आहे. अशा स्थितीत महानगरांमध्ये
राहणाऱ्या लोकांच्या दैनंदिन जीवनाबरोबरच आरोग्यावर
गंभीर परिणाम होत आहे.

भारतातील महानगरांतील लोकांचे दैनंदिन जीवन किती बिक्री
होत आहे, हे स्पष्टच आहे. हे सर्व अशाच पद्धतीने चालू देणे
देशाच्या आणि नागरिकांच्या भवितव्याच्या दृष्टीने घातक आहे.
यावर दीर्घकालीन उपाययोजनांसाठी सरकारेने कालसुसंगत धोरणे
आखणे निकडीचे आहे.

समतोल विकासाच्या दिशेने देशातील महानगरांवरील आर्थिक
पर्यायाने तेथील प्रशासन, महापालिका व इतर सार्वजनिक सेवा
संस्थांवरील लोकसंख्येच्या ओझ्याबरोबरच सातत्याने वाढत्या

व्यवहार्य पर्याय ठरू शकेल, असे नगरनियोजनाचे धोरण आखण्ये आज गरजेचे आहे. त्यातील काही महत्वाचे मुद्दे असे -
 १) पर्यावरणीय स्थिरतेच्या दृष्टीने विचार केला असता साधारण ५०-१०० प्रति चौरस किलोमीटर ही आदर्शवत लोकसंख्या घनता ठरू शकते. याचाच अर्थ, लोकसंख्या नियंत्रणाचे दीर्घकालीन धोरण प्रभावीपणे राबवावे लागेल.

२) उपरोक्त लोकसंख्या घनतेचे उद्दिष्ट गाठण्यासाठी महानगरांतील लोकसंख्येच्या समतोल विभाजनासाठी औद्योगिक विकेंद्रीकरण साधण्यासाठी महानगरांना पर्याय ठरू शकतील, अशी जवळपासची छोटी शहे किंवा उपनगरांच्या पायाभूत सुविधांच्या विकासाकडे सरकाराला अधिक लक्ष द्यावे लागेल. त्याचबरोबर ग्रामीण भागात छोट्या उद्योगांसाठी पोषक वातावरण व पायाभूत सुविधांच्या विकासावर भर द्यावा लागेल.

३) देशातील तसेच परदेशातील मोठ्या उद्योगांना औद्योगिक गुंतवणुकीसाठी जर या शहरांकडे आकर्षित करायचे असेल तर समतोल विकास साधण्यासाठी सरकारला सार्वजनिक फैसले घेणे आवश्यक आहे.

हिताच्या दृष्टीने अधिकाधिक गुंतवणूक करावी लागेल.
 ४) एका ठराविक कालावधीमध्ये ही उद्दिष्टे साध्य करण्यासाठी
 केंद्र आणि राज्य सरकारांनी एकत्रितपणे सार्वजनिक धोरणाची
 आखणी आणि अंमलबजावणी करणे आवश्यक आहे.

यातील अनेक गोर्टीची सुरुवात अनेक राज्यांमध्ये यापूर्वीचा
झालेली आहे. तथापि, त्याचा वेग आणि आवाका हा पाहिजे
तेवढा नसल्याने याचे दृश्य परिणाम स्पष्टपणे दिसून येत नाहीत.
भविष्यकालीन समतोल विकासाच्या तसेच भावी पिढ्यांच्या
उज्ज्वल भवितव्याच्या दृष्टीने विचार केल्यास लोकसंख्या
नियंत्रण, समतोल विकेंद्रीत शहरी लोकसंख्या, विकेंद्रीत
औद्योगिक विकास आणि सार्वजनिक पायाभूत सेवा सुविधांच्या
उपनगरे, निमशहरे व प्रामीण भागातील अधिकाधिक प्रसारासाठी
आज केलेली गुंतवणूक उद्याच्या समतोल आणि उज्ज्वल

मण सरकार गावात व्या

आज पवित्र मंत्रोच्चारांमध्ये
गणरायांना निरोप दिला जात
असतानाच जिथे राज्यातील
कोट्यावधी नागरिकांच्या हिताची
'मंत्रणा' व्हायला हवी; अशा
मंत्रालयात सामान्य माणसाचा प्रवेश
अधिक दुष्कर करण्यात आला आहे.
त्यासाठीची तातडीने अमलात येणारी
नियमावली राज्य सरकारने प्रकाशित
केली आहे. या वास्तूला पूर्वी
सचिवालय म्हणत. पण असै म्हणणे
म्हणजे संसदीय लोकशाहीत सर्वोच्च
स्थान असणाऱ्या लोकनियुक्त
सरकारचे महत्त्व कमी लेखून
नोकरशाहीला डोक्यावर चढविणे.
म्हणून ते सचिवांचे नव्हे तर 'मंत्रांचे
आलय' आहे, हे ठसविण्यासाठी
'सचिवालय'चे झाले मंत्रालय.
मात्र, व्याकरणाच्या दृष्टीने तर हा
शब्द चूक होता. मंत्राचे ते मंत्रालय.
मंत्रालय नव्हे. पण नाव तर ठरलेले.
अशावेळी, सत्ताधार्यांना उचित
आणि शास्त्रसंमत प्रकाशवाटा
दाखविण्यासाठी ज्यांचा लौकिक
होता अशा महापंडित तर्कतीर्थ
लक्षणशास्त्री जोशी यांनी 'मंत्रणा'
म्हणजे सल्लामसलत होते ते
'मंत्रालय', असा हा संधी सोडवून
दिला. पेच सुटला. सगळे आनंदी
झाले. आजही सत्ताधार्यांवर
ज्ञानप्रकाशाचे झोत टाकण्यासाठी
अनेक पंडित उत्सुक आहेत! मात्र,
तर्कतीर्थांचे ऐकणारे तेब्हा त्याच
तोडीचे यशवंतराव होते. एव्हाना

कुणाचेही काही न ऐकण्याची रीत बोकाळती आहे. पंडितांचे सोडा; नागरिकांचेही जास्त ऐकायचे नाही, अशा ठाम भूमिकेतून राज्य सरकारने नवी नियमावली जारी केली आहे. या नियमावलीत संरक्षणासाठी केलेल्या नियमांचे स्वागत करायला हवे. तसेच, मंत्रालयाच्या आवारात किंवा परिसरात खासगी वाहनांची गर्दी होऊ नये, हा आग्रह योग्यच आहे. मंत्रालयात हौशा, गवशा आणि नवशांचीही फार गर्दी झाली तर अपेक्षित मूळ आणि मुख्य काम कसे होणार, हा प्रश्नही योग्यच आहे. त्याला उत्तर शोधायलाच हवे. असे असले तरी ही नियमावली करताना सरकारने यातील मूलभूत प्रश्नाला भिडायला हवे होते. अलीकडे मंत्रालयात किंवा परिसरात प्रश्न वेशीवर टांगण्यासाठी टोकाचे पाऊल उचलणाऱ्यांचे प्रमाण वाढले आहे. त्यामुळेच, या इमारतीच्या पोटात भक्कम, लवचिक जाळी बसविली आहे. म्हणजे, कुणी उडी मारली तरी प्राण वाचतील. मात्र, तरीही तेथे उड्या मारणे चालूच आहे. जीव वाचले पण उडी घेणाऱ्याना पकडण्यासाठी पोलिसांची जिवापाड धावपळ सुरू झाली. आंदोलकांचा प्रश्नाकडे महाराष्ट्राचे लक्ष वेधण्याचा जो हेतू होता, तो मात्र साध्य होतो. आता हेही अवघड होणार. पूर्वी मुंबईत अनेक मोर्चे निघत. त्यातले काही लाखालाखांचे असत. हे मोर्चे

विधिमंडळाचे अधिवेशन चालू असे
तेव्हा तिथे; किंवा एरवी थेट
मंत्रालयावर जात. अनेकदा मंत्री,
मुख्यमंत्री खाली उतरत. मोर्चेकरांशी
बोलत. ही जनतेचा आदर करण्याची
एक रीत होती. काही काळाने बहुतेक
मोर्चे काळा घोडा इथे आणि नंतर त
आझाद मैदानातच अडवायला
सुरुवात झाली. म्हणजे, सत्तेच्या
मुख्य व्यासपीठासमोर दाद मागण्याचे
समाधानही हिराकून घेण्यात आले.
मंत्रालय प्रवेशाची नवी नियमावली
म्हणजे या आधीच्या निर्बंधांचेच
पुढचे पाऊल आहे. म्हणजे मोर्चाने
येऊ नकाच; पण दाद मागायला
एकेकटे याल तेव्हाही आधी प्रवेशपत्र
घेऊन किंवा ऑनलाईन अर्ज करून
या. सरकार ही बिनचेहन्याची यंत्रणा
सामान्य, वंचित माणसाकडे कशी
पाहते, याचे ही नियमावली हे द्योतक
आहे. यात एक अट तर मनोरंजकच
आहे. मंत्रालयात एकाही अभ्यागताल
यापुढे खिशात दहा हजारांपेक्षा जास्त
रक्कम नेता येणार नाही. मंत्रालयात
चालणाऱ्या व्यवहारांचा इतका
बाळबोध अर्थविग्रह आजवर कुणी
केला नसेल! जास्त रक्कम असेल,
तर ती बाहेर सुरक्षित ठेवली जाईल
ती नंतर परत मिळेल. मंत्रालयात
येणारी काही विशिष्ट माणसे आणि
आतले काही चाणाक्ष यांची हुशारी,
कल्पकता आणि लक्ष्मीच्या विविध
अवतारांवरील त्यांची अतूट श्रद्धा
यांचा इतका अपमान आजवर कधी

झाला नसेल. मंत्रालयात आता बाहेरील खाद्यपदार्थ नेण्यासही बंदी आली आहे. एकेकाळी कराड-सातारा किंवा सांगलीहून येणारे भोळेभाबडे गावकरी यशवंतराव किंवा वसंतदादा यांच्यासाठी चटणीभाकर बांधून आणत, अशा दंतकथा आजही सांगितल्या जातात. आता आतल्याने काही दिले तरच खायला मिळणार. या सान्या नियमावलीतून एक गंभीर प्रश्न निर्माण होतो : तो म्हणजे राज्यभर ग्रामपंचायत, पंचायत समिती, जिल्हा परिषद, तहसीलदार कचेरी, जिल्हाधिकारी कार्यालय, विभागीय आयुक्तालय अशा सगळ्या उतरंडीवर नागरिकांची कामे का होत नाहीत ? त्यांना मंत्रालयात यावेच का लागावे ? मुख्यमंत्री आणि मंत्र्यांना राजामहाराजांसारखे दरबार का भरवावे लागतात ? याला कार्यसंस्कृती म्हणत नाहीत. जिथे व्हायला हवीत, तिथे कामे होत नाहीत, म्हणून डोळ्यांत आशा पेलवत हजारो मराठी माणसे मंत्रालयाची वाट धरतात. त्यांना मुंबईत यावेच लागणार नाही, असे सरकार व नोकरशाहीने का वागू नये ? ‘शासन आपल्या दारी’ हे प्रत्यक्षात आले तर नागरिकांना मंत्रालय पाहण्याची हौस नाही. पण हे होत नाही तोवर त्यांची अवस्था ‘आई जेवू घालीना आणि बाप भीक मागू दैझाना..’ अशी करू नका.

